

Az állagvédő agresszivitás

Csúcspont az acid party és a hostessekkel perfektuált gang-bang

Előzmény: Magyar Hírlap, 1995.12.20.E.I.: Gazi 1995.december 16-án...

csak úgy Rohamosan csökken Csurka István ázsiója a médiában. Amikor pártja nem szavazott a kormányprogram ellen, akkor hetekig sulykolták a sajtóban, hogy a kormánypártok azonos platformon vannak a MIÉP-pel. Most, amikor a költségvetést az MSZP és az SZDSZ a MIÉP-pel közösen utasítja el, sehöl sem olvasni, hallani ezen pártok azonos platformjáról.

SZÉKELY KECSKÉS JÁNOS

Arról nem is beszélve, hogy még az indokai is hasonlóak. Korábban, ha a szegények érdekében szónokolt, állandóan arról lehetett olvasni, hogy milyen demagóg, balos nézetei vannak *Csurkának*. Mióta az MSZP nincs kormányon, politikusaiból ismét ömlik a szociális demagógia, és azóta a sajtóban sem szokás a szegényekre hivatkozó okfejtéseket leszólni. Legfeljebb akkor, ha az előző kormány által okozott nagyarányú elszegényedésről beszél valaki... Újabb viszont új, becsapós hang csatlakozott a szegények védelmezőjéhez. A múlt héten egyik délután bekapcsolom a rádiót, éppen *Bauer Tamás* hozzászólásakor. Szerinte nem kellene a Miniszterelnöki Hivatalra, vagy a titkosszolgálatokra költenie a kormánynak, mert a társadalmat nem az állami intézmények, hanem a szolidaritás, a szegényekkel való együttérzés tartja össze. A mennyezetet pedig, úgy lát-
szik, elég összetartóra építette *Steindl Imre*, mert meg sem repedt. Persze, lehet már gyakorlata... Én viszont úgy meglepődtem, hogy még a magnót is elfelejtettem bekapcsolni, így csak emlékezetből tudom idézni. Idővel kiderült, hogy szó sincs hirtelen lelkiismeretfurdalásról, vagy megvilágosulásról, sokkal inkább az új szabad madaras stratégia egyik elemének a sulykolása kezdődött meg. Ha nem tévedek, nemsokára nem lesz hazánkban az eseteknek nagyobb gyámolítója, mint a nagytőke pártja. Egyik vezéralakjuk, *Tamás Gáspár Miklós* – aki valaha nagy visszhangot kiváltó dolgozatában búcsúzott el a baloldaltól –, most némi önkritikával jelentette ki új dolgozatában: „*a liberális-demokratikus értelmiségnek baloldali fordulatra van szüksége.*” (Új osztálypolitika, Népszabadság november 18–19.) Egyébként nemcsak pártja ideológiai és taktikai cikkekajjai követhetőek nehezen, hanem az ő nézeteinek gyakori változásai is. Ezt legtalálhatóbban talán örökös „házi” vitapartnerem – baloldaliságában megmaradó –

Eörsi István érzékeltette, igen eredeti módon. Az egyik vitájukban válaszcikkének a következő címet adta: „*Gazi 1995. december 16-án.*”

Bár TGM-nek most is voltak nehezen értelmezhető mondatai – „*A társadalmi felősségérzet, odaadás, elkötelezettség, amely a liberális nemességet és a régi liberális polgárságot (és a radikális értelmiséget) jellemezte, nehezen elképzelhető az új, fiatal polgárok életében, amelynek csúcspontja az acid party és a tizenéves modellekkel és hostessekkel perfektuált gang-bang. Én mindehhez az új burzsoáziának jó szórakozást kívánok, de a dolog dekadenciája félreismerhetetlen. Egyik oldalon a legvadabb hedonizmus együtt a leplezetlenül státuszörző, kirekesztő, állagvédő agresszivitással, a másikon a nyomor és a báváság*” –, de ezek is beilleszkedtek az új arculatba (észrevettük a nyomort), és a reformkor óta időnként felújított régi-új stratégiába. A liberális manifesztumot kibocsátó SZDSZ politikusai abszolválják is a feladatot. A költségvetési vitában *Kuncze Gábor* kifejtette, hogy a beváltatlan ígéretetek elégedetlenséget kelthetnek a társadalomban, és ezért a kormány viseli a felelősséget.

Csak hát annak a szegény társadalomnak az elégedetlenséghez előbb rá kellene döbönnie, hogy beváltatlan ígéreteket kapott. Ha magától eddig nem vette észre, a ballib politikusok (mert hát visszaállt a szövetség) és a média most lelkesen világosítják fel. Naponta többször olvasható, hallható, látható, hogy becsapták. Néhány példa: „*Nos, ha Stumpf őszinte, akkor becsapja magát. Ha nem az, akkor a közvéleményt próbálja becsapni.*” (Mészáros Tamás: Rosta, Magyar Hírlap október 18.); „*A kormány megfosztotta Budapestet legfontosabb beruházásától, a 4-es metrótól, és ezzel szándékosan becsapta a várost – közölte tegnap Demszky Gábor főpolgármester.*” (Népszabadság november 7.); „*A Számvevőszék fenntartásait fogalmazta meg, számos önkormányzatban pedig hiá-*

ba keresték megkezdett beruházásait a tervezetben. A Nemzeti Színház és a budapesti metró ügye már széles körben ismerték vált. Az országban több helyen érezték becsapva magukat a polgármesterek, amikor kiderült, hogy a kormány nem támogatja tovább infrastrukturális beruházásait. Főleg ellenzéki vezetésű településekről van szó. A polgármesterek politikai okokat tulajdonítanak a döntéseknek.” (RTL Klub, Országház, november 15.) „*A költségvetés bizonyítja, hogy a kormány becsapta a közvéleményt – jelentette ki Nagy Sándor az MSZP-frakció tegnapi, rendkívüli ülésének szünetében.*” (Népszava, november 16.); „*Tart még a vita, annyi azonban már most is látszik, hogy az ellenzéki pártok egyöntetűen és határozottan elutasítják a kormány jövő évi költségvetésre vonatkozó elképzeléseit. A szocialisták és a szabaddemokraták szerint megalapozatlan a büdssé, ráadásul a kormány becsapta a választópolgárokat. A MIÉP is elutasítja a költségvetést. Ők egyben jelezték: követelik a Magyar Nemzeti Bank elnökének azonnali leváltását. Az ellenzék egyébként a mai vitában többször hangoztatta, szeretnék, ha a kormány miniszterei is beülnének meghallgatni a költségvetési vitát.*” (MTV1, Híradó, november 17.)

Az idézetekből az is látható, hogy mennyire „támogatják” a kormánypolitikát a televíziók. Különösen a második idézet zavaró, hiszen *Exterde Tibor* tájékoztat ilyen kiegyenlített és elfogulatlanul az ország lakosságát. A néző pedig elgondolkodik. Nem becsapás a kormánytámogató hírműsorokról szóló propaganda? Netán TGM-nek lenne igaza? Ő azt írta, hogy „*a közönséget becsapták, de a közönség valamiért nyilván az akarta, hogy becsapják.*”

Azt viszont nem tudom, hogy becsap-e a megérzésem, hiszen úgy látom, hogy a Nap-keltében megint váltás történt, amit *Horn Gyula* újbóli feltűnése is jelez. Ismét az ellenzék futtatják jobban. Csak nem jöttek rá az illetékesek, hogy milyen drágán készítik ezt a műsort?

Az alkotmánybíróági döntés után az elmúlt hét egyik sztártemája az abortusz volt. Van-e hálásabb téma a liberátoroknak, mint a nők önrendelkezéséért harcolni? No de én férfi lennék! (Valóságban férj.) Tessék mondani, mi csak „arra” vagyunk jók? ■